

diskutere, hvorledes vi håndterer Schengen-spørgsmålet. Men her mener jeg, det er rigtigt at afvente, at regeringskonferencen afsluttes, således at vi på det tidspunkt kan se, hvor vi har Schengen henne, og i hvilken form.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Schengenaftalen er jo den type samarbejde, som Enhedslisten plejer at hylde, nemlig et mellemstatsligt samarbejde. Og der er ikke, vil jeg sige til hr. Keld Albrechtsen, nogen mulighed for at foretage parlamentarisk kontrol af et mellemstatsligt samarbejde, hvor det er udenrigsministeren, der på regeringens vegne indgår aftalerne. Der er ingen parlamentarisk kontrol af Danmarks optræden i FN, i Sikkerhedsrådet. Der er ingen demokratisk eller parlamentarisk kontrol af, hvad Danmark f.eks. tilslutter sig af Europarådskonventioner.

Derfor er der ikke nogen parlamentarisk kontrol af Schengenaftalen, medmindre vi selv beslutter os for at lave noget. Og det har vi allerede gjort. I beretningen fra Europaudvalget fra efteråret 1996 står der udtrykkelig, at der skal etableres nogle mekanismer, og allerede nu er det sådan, at der regelmæssigt informeres til Europaudvalget om de møder, der foregår i eksekutivkomiteen, sådan at ethvert medlem af Europaudvalget kan indkalde ministeren i samråd, hvis man ønsker det. Så vi har altså nærmest overopfyldt de ønsker, der måtte være til en parlamentarisk kontrol af et mellemstatsligt samarbejde.

Hvilket mellemstatsligt samarbejde kan hr. Keld Albrechtsen ellers nævne, hvor der er en parlamentarisk kontrol? Jeg er meget interesseret i at høre, om der er et sådant.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Både under det foregående punkt på dagsordenen, Europakonventionen, og det her har hr. Albrechtsen nu været inde med kritik af udvalgsarbejdets karakter og kvalitet, og det må jeg som formand afvise.

Jeg synes, at det er både ukorrekt og unfair af hr. Albrechtsen at sige det på den måde. Vi har tværtimod i udvalget – og et udvalg er selvfølgelig aldrig andet end det, et flertal vil gøre det til – strakt os endog meget langt for at udsætte afgivelse af betænkninger, for da vi nu er nået derhen, at vi kunne se, at hvis vi ville have det her til både anden og tredje behandling uden at

blive afhængig af afgivelse af dispensation fra frister, var vi nødt til at afgive en betænkning. Og da et stort flertal mente, at det var forsvarligt, gjorde vi det, men under den klare forudsætning og med det klare løfte, at vi ville fortsætte udvalgsarbejdet mellem anden og tredje behandling.

Så når vi er færdige med denne andenbehandling, går vi i udvalget igen. Vi er midt i samråd, som hr. Albrechtsen selv sagde. Vi har haft samråd her i formiddags. Vi vil få det i næste uge, det er jeg også sikker på, det vil om ikke andet hr. Albrechtsen sørge for, og der vil blive arbejdet flittigt og målbevidst.

Men pas nu på, må jeg sige til dem, der er modstandere af dette forslag og det foregående, at man ikke blander politisk observans og modstand sammen med en saglig vurdering, for så vil vi alle være ilde faren.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må desværre fastholde det synspunkt, at her er tale om en i særklasse usaglig udvalgsbehandling. Der lå ikke svar på de spørgsmål, der var stillet, da flertallet besluttede at afgive betænkning. Der var dukket et notat op med oplysninger om konsekvenser for den nordiske pasunion, som man hidtil havde fortiet for Folketinget. Der blev så anmodet om samråd. Det samråd ønskede man ikke at afvente, før man afgav betænkning.

Så kan fru Dorte Bennedsen sige, at da man afgav betænkning, besluttede man, at man da godt ville kigge på det i udvalget bagefter, men de svar på de spørgsmål, der kommer, ved vi jo godt desværre ikke vil få hverken fru Dorte Bennedsen eller hr. Bjørn Elmquist eller andre til at tænke sig om i denne sag. Næ, de var klar til at afgive betænkning, uanset hvad der så måtte dukke op i sagen, uanset hvad der måtte ske på regeringskonferencen, som fuldstændig fjerner grundlaget for det, man sidder og beslutter.

Man havde simpelt hen besluttet politisk og aftalt, at nu ville man ikke høre flere spørgsmål, nu ville man ikke høre mere kritik, nu skulle denne sag lukkes. Alt, hvad der lå tilbage, skulle fejes ind under gulvtæppet, og så færdig med det. Det var holdningen, det var stilen, og derfor må jeg altså desværre sige, at det har været mig en skuffelse at høre Retsudvalgets formand netop i denne sag, for jeg havde dog ellers med netop den formand forestillet mig, at sagen kunne have fået et mere seriøst forløb.